

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tv-serie: Anjali Taneja

Boekbewerking: Alexandra Penrhyn Lowe

Creatie: Studio 100

uitgeverij: Studio 100

ISBN: 978-94-6277-356-1

NUR: 280

D/2018/8069/57

Druk: april 2018

HET HUIS
ANUBIS

HET GEHEIM
VAN DE TOMBE

STUDIO100

1

DE MUSICAL

‘Victor gaat vanavond iemand vermoorden.’ Nienke keek naar Fabian en Amber, die haar met open mond aanstaarden.

‘Vermoorden? Wie dan?’ kon Fabian uiteindelijk uitbrengen. Amber fladderde wild met haar handen, maar er kwam geen geluid over haar lippen.

‘Ik weet het niet, ik weet niet of ik het goed heb gehoord,’ stamelde Nienke. Ze staarde naar haar handen. De druppels die uit haar natte vlechten vielen, maakten plasjes op de houten vloer. Nienke knee haar handen zo hard in elkaar dat haar knokkels helemaal wit werden. Plotseling keek ze omhoog. Er brandden tranen in haar ooghoeken.

‘Wat doen we nu? We kunnen hem nu niet meer confronteren met het verhaal van Sarah in de musical! Wie weet wat hij ons aandoet als hij het ziet?’ zei Nienke wanhopig.

‘We moeten meteen naar de politie!’ riep Amber angstig en ze wilde weglopen, maar Fabian hield haar tegen.

‘Met wat dan?’ zei hij zo kalm mogelijk. ‘We hebben geen bewijs. Alleen een tachtig jaar oude opname van een klein meisje.’

Nienke knikte langzaam. Ze wist dat Fabian gelijk had. Zo was het toch de hele tijd gegaan? Ze konden niet naar de politie. Het was hun woord tegen dat van gerespecteerde volwassenen. De politie zag haar al aankomen met haar verhaal: ‘Toen ik in het Huis Anubis kwam wonen, kreeg ik een medaillon van een oude verwarde dame. Ze vertelde mij dat er een schat in het huis

verborgen lag, maar dat ik moest oppassen, omdat er kapers op de kust zouden zijn. Daarna kwamen we erachter dat de oude vrouw Sarah van Winsbrugge-Hennegouwen was, de dochter van het beroemde archeologenechtpaar dat in het huis woonde en tachtig jaar geleden door een tragisch ongeluk om het leven kwam. Ik denk dat onze conciërge Victor Roodenmaar hen heeft vermoord, want hij heeft namelijk een levenselixer waardoor hij niet ouder wordt. En nu heb ik gehoord dat hij nog iemand gaat vermoorden.’ Nee, de politie zou hen nooit geloven.

‘Nienke!’

Nienke schrok op. Patricia stond voor haar in haar Anubis-kostuum. Haar hele gezicht schitterde van de gouden schmink. Fabian legde Patricia uit wat er aan de hand was. Toen hij vertelde dat Victor vanavond misschien iemand zou vermoorden, werd Patricia helemaal gek.

‘Dat is Joyce!’ gilte ze. ‘Hij gaat Joyce vermoorden!’

‘Joyce?’ Nienke begreep er helemaal niets van.

‘Joyce zit in de zaal! Weet je nog dat briefje dat ik kreeg? Daar stond een stoel- en een rijnummer op...’

‘Maar dat meisje dat daar zit, lijkt helemaal niet op Joyce!’ viel Amber Patricia in de rede. Voordat Patricia iets kon terugzeggen, stond hun dramadocent Jason Winker voor hen. Hij had een verfrommeld script van de musical in zijn handen.

‘Nienke! Waar was je nou? Je hebt een scène gemist!’

‘Eh... Sorry, ik was niet lekker,’ zei Nienke snel. Jasons wenkbrauwen schoten omhoog en hij keek haar ongelovig aan.

‘Waarom heb je dat dan niet even gemeld? Je had geluk dat Amber voor je kon inspringen! Kom, je moet nu op!’

Jason hielp Amber mee de witte jurk van Sarah over Nienkes hoofd te trekken. Amber wisselde een ongeruste blik met Nienke en Patricia. Fabian stond nerveus aan zijn zwarte cape te friemelen. ‘Fabian en Patricia, jullie moeten NU op!’ zei Jason ongeduldig en hij duwde Fabian en Patricia richting het podium waar een meisje met kort bruin haar en een walkietalkie in haar hand driftig stond te gebaren dat ze onmiddellijk moesten komen.

Voor Nienke nog iets kon zeggen, trok Fabian zijn cape recht en stapte achter de gordijnen vandaan het podium op. Daar lagen Mick en Mara als Sarahs ouders doodziek in bed. Nienke hoorde de stem van de kleine Sarah weer in haar hoofd: *Ik weet het zeker, Victor heeft mijn ouders vermoord...*

Nienke stond met haar ogen stijf dicht in de coulissen. Ze wilde er nu niet aan denken. Niet eraan denken dat Victor Sarahs ouders had vermoord. Niet aan denken dat hij vanavond iemand anders zou vermoorden en er ook niet aan denken dat hij waarschijnlijk op band had opgenomen dat zij – Nienke – zijn kluis in zijn kantoor had gekraakt om de laatste wasrol te beluisteren.

‘Nienke, je moet nu echt op.’ Jason stond achter haar. Nienke knikte en draaide zich naar het podium. Ze voelde de hitte van de spotlights.

‘Gaat het wel een beetje?’ vroeg Jason zachtjes.

Nienke knikte weer. Ze kon Jason niet vertellen dat het niet de zenuwen waren, maar dat ze doodsbang was. Wat zou Victor doen als hij wist dat ze hem doorhadden?

Nienke liep het podium op. Ze slikte om het droge gevoel uit haar mond te krijgen, maar dat werkte niet. Ze probeerde voorzichtig in de zaal te kijken om te zien of Victor er zat, maar de lichten waren te fel; ze zag alleen maar een paar donkere silhouetten op de eerste rij.

‘Het Oog van Horus heeft het kwaad gezien en de vloek van Anubis is voltrokken. In ruil daarvoor schenk ik je dit,’ hoorde Nienke Patricia zeggen. Ze keek op en zag dat Patricia als de god Anubis Fabian een flesje en een rol papier overhandigde. Patricia zag er eng uit met het grote coyotemasker op haar hoofd, maar Fabian was nog enger in zijn zwarte cape en met een groot ravenmasker op. Mick en Mara lagen hand in hand in het bed midden op het podium. Hun ogen waren dicht. Nienke zag Micks borstkas zachtjes op en neer gaan.

Verder leken ze wel echt dood, dacht Nienke vaag.

Ze dwong zichzelf om zich te concentreren en keek weer naar Fabian die het masker van zijn hoofd trok.

‘Wat is het?’ zei Fabian terwijl hij het flesje tegen het licht hield. ‘Wie de instructies nauw opvolgt, heeft het eeuwige leven,’ zei Patricia onheilspellend.

‘Een levenselixer... het eeuwige leven... VAN MIJ!’ Fabian trok het dopje van het flesje en dronk het flesje in één teug leeg. Meteen daarna greep hij naar zijn keel.

‘Frederik... Moordenaar!’ siste Nienke bijna onwillekeurig. Ze voelde de tranen achter haar ogen branden.

‘Geen lucht... ik sterf...’ Fabian zakte door zijn knieën op het podium, terwijl Patricia hooghartig op hem neerkeek.

‘Alleen je ziel sterft. Die is nu van mij!’ zei ze triomfantelijk. Met een tik van haar staf en een donderslag verdween ze van het podium.

Nienke rende naar het grote bed. ‘Papa! Mama!’ gilde ze wanhopig, terwijl de tranen over haar wangen stroomden. Ze hoefde niet eens te spelen: haar tranen waren voor de ouders van Sarah en voor Sarah zelf die zo verdrietig, bang en eenzaam in het Huis Anubis was opgegroeid zonder dat ze ooit de schat had kunnen vinden.

‘Sarah?’

Nienke schrok op. Mick had haar hand gepakt en kwam moeizaam overeind.

‘Papa! Je leeft nog!’ Nienke kneep zo hard in de hand van Mick dat hij met een van pijn vertrokken gezicht ineenkromp.

‘Sarah? Lieve Sarah. Zoek het geheim... Zoek de schat die verborgen ligt,’ fluisterde hij zachtjes.

‘Geheim? Wat is er verborgen?’ De tranen bleven maar over Nienkes wangen stromen.

Mick keek ongerust, maar viel gelukkig niet uit zijn rol.

‘Het huis... Zoek in het huis... Kijk uit voor Frederik...’ Met een laatste krachtsinspanning gaf hij Nienke een aai over haar wang. Daarna viel hij terug op bed. Zijn ogen keken strak naar het plafond.

Sarahs vader was dood.

‘Waar moet ik zoeken, papa? Papa?’ Nienke liet haar hoofd op de borst van Mick zakken en begon hartverscheurend te huilen.

Toen hoorde ze muziek. Ze moest het eindlied zingen! Nienke ademde diep in en uit, veegde zo goed en zo kwaad als het kon haar tranen van haar wangen en liep naar de voorkant van het podium. Terwijl ze de eerste zin zong, zag ze Victor. Hij zat naast Trudie op de eerste rij, in een ouderwets blauw fluwelen pak. Zijn dunne grijze haar was strak naar achteren gekamd. Nienke rilde even. Hij keek haar recht aan, maar ze kon niets in zijn ogen lezen. Niets. Toen de laatste noten waren weggestorven, was het muisstil in de zaal. Nienke keek verlegen naar haar voeten. Plotseling golfde een donderend applaus over haar heen. Ze keek verwaasd op en zag dat haar oma enthousiast in haar handen klapte en spontaan ging staan. Een aantal mensen volgde haar voorbeeld en al snel gaf de hele zaal Nienke een staande ovatie.

Ondanks de spanning en de angst van de hele avond begon Nienke te lachen en ze kon nog net een buiging maken voordat het rode toneeldoek voor haar neus sloot. Het gejoel uit de zaal klonk gedempt door de stof heen. Fabian sloot zich bij haar aan en pakte haar hand waar hij zachtjes in kneep. Rechts van haar stonden Mick en Mara, die springlevend uit het bed waren gekomen. Mick had zijn arm om Mara's middel geslagen en Mara keek stralend naar hem op.

Die zijn verliefd, dacht Nienke, en ze keek weer naar Fabian. Haar hart maakte een vreemd sprongetje.

‘Die zijn verliefd,’ zei hij zachtjes en hij kneep weer in haar hand. Nienke voelde haar wangen rood worden. Gelukkig gingen op dat moment de gordijnen weer open en werden ze naar voren getrokken, waarna ze een buiging maakten voor het publiek. Een aantal leerlingen stond achteraan in de zaal oorverdovend hard op hun vingers te fluiten. De conrector Van Swieten probeerde hen tot stilte te manen door wild met zijn armen heen en weer te zwaaien, waardoor hij eruitzag als de dirigent van een orkest. Blijkbaar zagen de brugklassers dit als een aanmoediging, want het gefluit werd harder en harder en ze begonnen nu ook op de vloer te stampen.

Tijdens de buiging zag Nienke dat Patricia via de coulissen

probeerde van het podium te komen, maar Jason hield haar tegen. 'Ik moet... Joyce! Ik moet haar waarschuwen!' zei Patricia.

'Joyce is hier helemaal niet,' zei Jason en hij duwde haar weer terug naar de rest van de groep. Patricia keek om zich heen en pakte toen een microfoon.

'Wegwezen, snel!' schreeuwde ze panisch naar iemand in de zaal. Nienke begreep er niets van. Tegen wie had ze het? Tegen Joyce? Maar die zat toch helemaal niet in de zaal?

Tot haar schrik zag ze dat Victor opstond en naar achteren liep. Wat ging hij doen? Ze rekte haar hals, maar ze kon niet goed zien wat hij ging doen omdat het te donker was. Intussen kwam Van Swieten snel richting het podium lopen.

'Patricia toch! Wegwezen? Zo vreselijk was het stuk toch niet?' grapte hij. Hij werd gevolgd door een boomlange vrouw met een streng gezicht en een grote donkerblauwe hoed op. Toen hij via het zijtrapje het podium op wilde lopen, duwde de vrouw hem opzij.

'Mag ik even?' zei ze pinnig. Ze stapte met haar hoge hakken het podium op en liep naar Patricia. Ze stak haar hand uit, waar Patricia beduusd de microfoon in legde. Daarna tikte de vrouw een paar keer op de microfoon en draaide zich toen om naar het publiek.

'Geacht publiek, voordat u een feestelijk drankje kunt drinken in het dramalokaal, wil ik als rectrix van deze school graag even het woord nemen.'

Achter in de zaal klonk boegeroep. Op dat moment probeerde Patricia weer van het podium te komen, maar ze werd weer door Jason tegengehouden.

'Je kunt nu echt niet weg. De rectrix gaat een praatje houden,' fluisterde hij.

Tijdens de hele tien minuten lang durende saaie speech waarin de rectrix allerlei mensen bedankte, bleef Patricia ongerust de zaal inkijken. Toen de rectrix eindelijk klaar was, sprong ze meteen van het podium af en liep met het publiek de zaal uit.

'Kom mee,' siste Fabian en hij trok Nienke mee de coulissen in. Ze werden op de voet gevolgd door Amber.

‘Dat huilen was niet gespeeld, hè?’ vroeg Fabian aan Nienke. Hij sloeg een arm om haar heen. ‘Het komt allemaal goed,’ zei hij geruststellend. ‘Zat Victor nou wel of niet in de zaal?’

‘Hij zat er... Ik heb hem duidelijk gezien.’

‘Ik ook, ik ook!’ zei Amber, die bijna omver werd gelopen door een kartonnen palmboom met een klein meisje eraan.

‘Denk je dat hij het doorhad dat het over hem ging?’ vroeg Nienke. Ze pulkte aan haar witte jurk.

‘Hm, hij zal het vast wel begrepen hebben.’

‘Ik kan maar beter verhuizen!’ zei Nienke. ‘Victor heeft opgenomen hoe ik zijn kluis openmaak en de wasrol beluister!’

‘Maar Victor neemt toch niks op als er niemand is?’ vroeg Fabian.

‘Ik zag heel duidelijk “rec” op het scherm staan. Dan neemt hij toch op?’ zei Nienke somber.

Zonder dat de drie het merkten, was Appie bij hen komen staan.

‘Victor neemt alles op in huis,’ zei hij luchtig.

‘Alles? Altijd?’ vroeg Nienke, maar ze wist het antwoord al.

‘Alles... Je weet toch hoe hij is,’ zei Appie schouderophalend.

‘Maar wat is er dan?’ Hij keek nieuwsgierig van de een naar de ander.

‘Niks,’ zei Fabian meteen.

‘Kom op... Ik ben niet gek. Wat mag hij niet zien?’

‘Niks, zeggen we toch!’ zei Amber fel en ze pakte de handen van Fabian en Nienke om hen mee te trekken naar de kleedkamers.

Appies blik gleed naar beneden en bleef hangen op de handen van de drie. Plotseling begon hij te lachen.

‘Oh, dat is het!’ zei hij triomfantelijk. ‘Jullie hebben gezoend!’ Appie begon op en neer te springen, wat er nogal komisch uitzag, omdat hij een soort zwart balletpakje met een zwarte maillot droeg. Hij zag eruit als een mislukte balletdanser.

‘Wie met wie? Of alle drie samen? Oh, viezerds!’ Appie draaide zich om en nam zichzelf in een omhelzing, zodat het net leek of iemand anders hem omhelsde. Hij liet zijn eigen handen gepassioneerd over zijn rug gaan. ‘Mm, oh, ja, ga door!’ zei hij

met hese stem.

Fabian trok hen zachtjes mee naar de kleedkamers. Appie ging zo op in zijn liefdesscène, dat hij niet merkte dat ze verdwenen.

In de meisjeskleedkamer zakte Nienke in een stoel en verborg haar hoofd in haar handen. 'Wat moeten we nu doen?' vroeg ze ongerust.

'Ik weet het niet,' zei Amber.

'Maar we moeten toch IETS doen,' zei Nienke gefrustreerd. Ze trok de elastiekjes uit haar vlechten en smeed ze op tafel.

Er werd zachtjes op de deur geklopt.

'Binnen!'

Fabian kwam binnen in zijn gewone kleren. 'Zijn jullie klaar?' Hij keek naar Nienkes ongeruste gezicht. 'Gaat het wel?' vroeg hij bezorgd.

'Jawel... nee... ik weet gewoon niet wat we moeten doen... Straks gaat Victor iemand vermoorden!' zei ze paniekerig.

Fabian ging naast Nienke zitten. 'Weet je dat heel zeker?' vroeg hij voorzichtig.

'Victor had het erover dat hij iets moest elimineren.'

'Iets of iemand?'

Nienke twijfelde. Wat had Victor nou gezegd?

'Hij zei: *ik zal dit voor eens en altijd elimineren.*'

'Wat is "elimineren"? ' vroeg Amber.

'Uit de weg ruimen,' zei Fabian.

'Echt?' Ambers ogen werden groot.

'Als hij "dit" zei, dan hoeft dat toch niet een persoon te zijn?'

Nienke voelde het schaamrood naar haar wangen stijgen. Had ze zich vergist?

'Maar als het over Joyce ging? Dat zei Patricia toch?' zei ze. Ze was nog niet helemaal gerustgesteld.

'Patricia *wilde* gewoon graag dat Joyce er was, maar Joyce zat echt NIET in de zaal,' zei Fabian kalm.

De deur van de kleedkamer ging open. 'Nienke, wat was je geweldig!' Nienkes oma stond in de deuropening met een grote bos rozen. 'Wacht...' Ze duwde de rozen in de handen van Fabian,

die ze verbouwereerd van haar overnam.

‘Ik wil je wel een fatsoenlijke knuffel kunnen geven.’ Ze nam Nienke in haar armen en drukte haar tegen zich aan. Nienke rook de vertrouwde geur van haar oma’s parfum en begroef haar neus in de zachte wol van haar vest.

‘Klein konijn, wat kun je prachtig zingen.’ Haar oma maakte zich los uit de omhelzing en pakte Nienke bij haar schouders. ‘Dat heb je van je moeder. Die kon dat ook...’

Nienke zag hoe haar oma over haar schouder in de verte staarde, alsof ze zo het verleden in kon kijken.

‘Oma?’ zei Nienke en ze pakte haar hand.

‘Je lijkt elke dag meer op je moeder,’ zei oma met tranen in haar ogen.

Nienke voelde een brok in haar keel.

‘Kom, dan gaan we wat drinken, dat hebben jullie wel verdiend.’

Nienkes oma trok hen mee. Nienke liep een beetje zenuwachtig door de gangen. Wat zou er gebeuren als ze Victor ineens tegenkwam? Had hij haar al gezien op de band? Ze zuchtte. Ze wist zeker dat hij wist dat er iemand in huis geweest was. Als hij de banden zou bekijken...

Ze liepen het dramalokaal binnen, waar Mara met een grote glimlach op haar gezicht aan de bar stond. Terwijl haar oma drankjes bestelde, keek Nienke het versierde lokaal rond. Er stonden een stuk of veertig mensen. De discobal aan het plafond draaide rond en strooide zilveren vlekjes door het lokaal. Nienke zag de donkerblauwe hoed van de rectrix in de menigte. Ze was druk in gesprek met Jeroen, die zijn hoofd in zijn nek moest leggen om de boomlange vrouw aan te kijken.

Mick kwam binnen en liep richting de bar. ‘Mick!’ riep Amber, maar Mick hoorde Amber niet. Hij liep recht naar Mara die hij omhelsde en een zoen op haar mond gaf.

‘Hier heb ik geen zin in, hoor,’ bitste Amber. Ze pakte Nienkes hand en trok haar mee naar een hoekje achteraan in het lokaal.

‘Ben je jaloers?’ vroeg Nienke. Ze dacht dat haar vriendinnetje het niet erg meer vond dat zij en Mick uit elkaar waren.

‘Ik? Hoe kom je erbij!’ zei Amber snel en bestudeerde heel geïnteresseerd haar roze nagels.

Nienke keek naar de bar en zag Patricia naar de bar lopen. Mara omarmde haar en begon druk te praten. Nienke ving flarden op over “Mick” en “gezoend”, maar Patricia leek Mara niet te horen. Haar ogen gleden zenuwachtig over de menigte in het lokaal... Alsof ze iemand zocht.

Joyce waarschijnlijk, dacht Nienke. Ze wilde naar haar toelopen om te vragen waarom ze toch dacht dat Joyce op school was, maar ze werd tegengehouden door een enthousiaste Trudie die haar in een knuffelhoudgreep nam en haar een minuut niet meer los wilde laten. Pas toen Nienke zei dat ze naar de wc moest (wat trouwens niet eens gelogen was), liet Trudie haar los en kon ze weer ademen. Nienke speurde het lokaal door, maar Patricia was nergens meer te bekennen. Ze liep snel de gang op, maar daar zag ze haar ook niet. Welke kant was ze opgegaan?

Nienke liep de hoek om richting de wc en botste bijna tegen een meisje met kort bruin haar en een grote bril met een donker montuur.

‘Oh sorry,’ zei Nienke. Ze kreeg kippenvel toen ze Victor achter het meisje zag staan. Ze deed snel een stap achteruit en zag toen ook mevrouw Van Engelen en meneer Van Swieten.

‘Ah, Nienke,’ zei Van Swieten snel, terwijl hij met zijn hand over zijn gezicht wreef. Zijn andere hand lag op de schouder van het meisje dat een beetje chagrijnig voor zich uitstaarde.

‘Ze vond jou het beste van allemaal,’ zei Van Swieten. Nienke begreep niet wat hij bedoelde. ‘Wie?’

‘Mijn nichtje.’ Hij duwde het donkerharige meisje een beetje naar voren. Nienke knikte even naar haar, maar het meisje staarde stug voor zich uit.

Die is ook niet echt blij, dacht Nienke en keek naar het bleke gezicht. Ze kwam haar bekend voor, maar wist niet waarvan. Nienke keek van het meisje naar Victor en er ging een rilling door Nienke heen. Ze hoorde Victors stem in haar hoofd: *Ik zal dit voor eens en voor altijd elimineren...*

Ze keek weer terug naar het meisje. Was zij het? Maar waarom zou Victor het nichtje van Van Swieten moeten vermoorden? Dat sloeg nergens op. Haar fantasie sloeg op hol. Fabian had gelijk: Victor had toch “dit” gezegd. Dat was geen persoon.

‘Als je ons wilt excuseren? Ze moet de trein halen.’ Van Swieten gaf de peinzende Nienke een kort knikje en liep samen met het meisje naar de klapdeuren. Zijn hand lag nog steeds op haar schouder. Victor en mevrouw Van Engelen liepen er snel achteraan.

Nienke staarde hen na tot ze door de deur waren verdwenen. Blijkbaar had Victor de tapes nog niet gezien, want anders had hij er vast wel iets over gezegd. Of juist niet. Misschien bewaarde hij het wel voor later, als er geen andere volwassene bij was. Dan sloot hij haar misschien voor straf op in de kelder voordat hij haar op straat zou zetten.

Nienke rilde weer. Ze wist zeker dat Victor tot zoiets in staat was. Hij had al eerder laten zien dat hij er alles voor overhad om zijn gezag te handhaven. Nienke wist zeker dat ze uit het Huis weg moest zo gauw Victor de tapes had bekeken.

Ze liep met een rare knoop in haar maag terug naar het dramalokaal. Ze maakte zich nu zo’n zorgen over de tapes en Victor dat ze was vergeten dat ze op zoek was naar Patricia en dat ze moest plassen.